

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime i prezime: Hasan Rizvić

Nadimak/pseudonim: Haso

Adresa: _____

Telefon: Datum rođenja: 26.08.1950. Pol: muški

Nacionalnost: Bosanac Vjeroispovijest: muslimanska

Trenutno zanimanje: Prethodno:

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Datum(i) razgovora: 11.03.1999.

Razgovor(e) vodili: Robert James Grinstead

Prevodilac: Ašida Zaimović

Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: _____

Potpis: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA

1. Spremam sam da danas dam izjavu u vezi nekih mojih iskustava i nekih stvari za koje mogu svjedočiti. Takođe sam spreman da svjedočim pred sudom u Hagu ukoliko se to bude od mene tražilo.
2. Rođen sam u Doljanima i živio sam tamo cijeli svoj život. Počet ću sa opisom tri sela, Doljani, Sovići i Visovac. Ovo su bili zaseoci smješteni u istoj dolini a stanovništvo se sastojalo od 55% Hrvata i 45% Muslimana. Želio bih da na početku da objasnim kakvi su bili odnosi između dva naroda prije sukoba.
3. Početkom 1992. godine, u svakoj mjesnoj zajednici smo imali krizni štab. Članovi ovih kriznih štabova su bili najistaknutiji građani tih mjesnih zajednica. Sastojali su se i od Hrvata i Muslimana u zavisnosti od procenta zastupljenosti u mjesnim zajednicama. Pokušali smo da izbjegnemo ekstremiste i članovi štabova su trebali biti ljudi u koje je zajednica imala povjerenja. Na početku se naš krizni štab sastojao od 7 Muslimana i 7 Hrvata. Kasnije su dodata još dva zaseoka tako da je bilo 9 Muslimana i 9 Hrvata. Tri mjeseca kasnije, podijeli smo krizni štab na dva dijela. Sovići su osnovali svoj krizni štab kako bi bili efikasniji. Ja sam bio predstavnik zaseoka Bašići, koji je bio dio Doljana.
4. Izabran sam za predsjednika našeg kriznog štaba i moj zamjenik je bio Mate Čvarar. On je bio Hrvat. Nakon osnivanja ovih grupa kriznih štabova, odnosi između dvije etničke grupe su bili odlični. Muslimani i Hrvati su se slagali izuzetno dobro. Nakon toga su neki hrvatski ekstremisti bili pozivani na sastanke kriznog štaba i nisu htjeli ispoštovati odluke štaba. Ekstremisti koji su počeli stvarati poteškoće su bili: Stipe Pole, Marko Rozić, Jure Grozdica, Ante Klepica, Stipo Kopilaš, Veselko Ivanko, Berislav Soldo, Ivan Ivanko, Stipo Ivanko, Luka Marjanović, Andrija Josipović, Matan Žarić, Ivan Rogić.
6. Ovo su sve Hrvati iz tri zaseoka i oni su blokirali napredovanje kriznog štaba. Ostatak običnog hrvatskog stanovništva nije bio upoznat sa planovima ili pomoćnicima ove grupe ekstremista. Situacija je počela da se mijenja iz dana u dan, naročito nakon agresije JNA na Hrvatsku. Puno Hrvata je otišlo iz naših krajeva da se bore protiv JNA kao dobrovoljci u hrvatskoj vojsci. Ovo je bilo u septembru 1991. godine ali se situacija znatno pogoršala nakon 15. maja 1992. godine. U to vrijeme su svi vojno sposobni muškarci organizovani da se bore protiv agresije JNA i da štite i brane Bosnu i Hercegovinu od Srba. U to vrijeme su Hrvati počeli da daju znake da žele da se odvoje od Muslimana. U toku mobilizacije muškaraca 15. maja u Doljanima je održan skup. Održan je na lokalnom igralištu. Pojavili su se Hrvati i svi su bili veoma iznenađeni da su oni već bili tako dobro naoružani automatskim oružjem i da su imali maskirne uniforme, dok su Muslimani još uvijek bili nenaoružani i u civilnoj odjeći. Svima nam je bilo jasno da ih je opremom snabdijela Hrvatska. Mi nismo imali ovakvu vrstu opreme tako da mora da je došla iz Hrvatske. Automatsko oružje je bilo novo novcato. To su bile puške kalašnjikov koje se nisu mogle nabaviti u Bosni u to vrijeme.

6. Nakon 15. maja Hrvati su počeli da kopaju rovove oko doline govoreći da je to za zaštitu doline od Srba. Ovi rovovi su bili na nekoliko mjesta i pripremio sam rukom nacrtanu skicu tog područja i označio sam razne lokacije.
7. Na ovoj karti sam označio sve važne lokacije u području Doljana. Ucrtao sam lokaciju škole, crkve, džamije, rijeke i raznih drugih zaseoka.
8. Ukupna udaljenost između Sovića i grada Jablanice je 19 kilometara. Rijeka koja teče kroz dolinu je rijeka Doljanka i glavni put za Jablanicu ide pored rijeke. Crnom olovkom sam označio na karti mjesta gdje su bili rovovi. Hrvati su sami kopali ove rovove da bi zaštitili svoje zaseoke. Nisu dozvoljavali Muslimanima da prolaze kroz određena hrvatska područja.
9. I na kraju, zbog povećane napetosti u dolini, sastali smo se da razgovaramo o kopanju rovova i složili smo se da bi svima bilo u interesu da se ti rovovi zatrpaju. To je i urađeno i mi smo imenovali zajedničku komisiju da nadgleda taj proces. U roku od oko 15 dana, ekstremisti koje sam već ranije pomenuo u ovoj izjavi su počeli da otkopavaju rovove i čak da prave nove. Ovo je počelo u septembru 1992. godine. Pozvali smo ove hrvatske ekstremiste na sastanak našeg kriznog štaba i nekih od njih su došli. Neki su došli naoružani ali ništa korisno nije postignuto. Ekstremisti su uvijek opstruirali naše pokušaje da se riješe nesuglasice. Na kraju je naš krizni štab postao potpuno bezuspješan.
10. U februaru 1993. godine, u toku jednog od naših sastanaka kriznog štaba, Matan Zarić je otvoreno rekao da će dovesti hrvatske vojnike iz drugih područja da riješe probleme koje imamo u dolini. Većina običnih ljudi sa obje strane su pokušali da izbjegnu tenzije i željeli su da izbjegnu ekstremiste. Nažalost nismo imali oružja i bili smo nemoćni da dovedemo do bilo kakvih promjena. Prije ovoga smo živjeli bez ikakvih problema i bili smo sretni što živimo zajedno.
11. Od februarskog sastanka, od kada je Matan Zarić rekao da će Hrvati dovesti ostale u našu mjesnu zajednicu da nam riješe probleme, u dolini su bili prisutni vojnici. To su bili vojnici HVO-a iz Posušja. Na maskirnim uniformama su imali oznake HVO a neki od njih su imali slovo "U" na kapama. Bili su naoružani do zuba i njihov komandant je nosio pušku sa nitroglicerinom. Nisam znao ime komandanta jer smo se bojali da pitamo. Provodio je puno vremena sa Ivanom Miličevićem, mještanimom Hrvatom, komandrom voda iz Doljana. Ova jedinica je već bila oformljena u Doljanima a imali su takođe i jedinicu vojne policije. Vjerujem da su ovi vojnici dovedeni u našu sredinu da zaplaše muslimansko stanovništvo.
12. Želio bih u ovom trenutku da dodam da se oko 09.04.1993. godine, Hrvat po imenu Ilija Zelenika, sin Ante, sam ubio svojim oružjem nesretnim slučajem, a da su Hrvati objavili da su ga ubili Muslimani.
13. Prisustvovao sam sahrani ovog vojnika. Bilo je ukupno pet Muslimana zajedno sa mnom. Trudili smo se da postupamo u skladu sa običajima koje smo imali. Kod nas je bilo uobičajeno da Hrvati i Muslimani idu jedni drugima na sahrane. Ovo je bila posljednja sahrana kojoj su prisustvovali i Hrvati i Muslimani, sve do današnjeg dana. Ovi ekstremisti su pokvarili dobre odnose koje smo svi imali. Mislím da bez zajedničkog života i dobrih odnosa život i ne može da postoji.

14. Dana 11.04., za vrijeme sahrane ovog vojnika, bila je prisutna i jedinica HVO-a. Sljedećeg jutra katolički sveštenik me je pitao da pođem sa njim na sastanak kao predsjednik kriznog štaba. On je takođe bio pripadnik kriznog štaba. Htio je da sa mnom razgovara o situaciji. Nažalost, bilo je isuviše kasno. Nakon sahrane, na putu nazad, u zaseoku Šarančevići me zaustavio Hrvat, pripadnik kriznog štaba. Rekao mi je da će biti napad i da je planiran u narednih 48 sati. Takođe mi je rekao da je te noći planiran sastanak svih hrvatskih komandanta iz tog područja. Čovjek koji mi je dao te informacije je trebao biti prisutan na tom sastanku i rekao mi je da će me izvijestiti o detaljima sa sastanka.
15. Dogovorili smo se da vidimo ponovo nakon sastanka komandanata. Trebali smo se tajno sastati 12. ili 13. aprila, u 10:00 sati uveče u pećini. Međutim nismo se sastali pošto se podigao nivo rijeke i nije bilo moguće doći do pećine. Znam da je bio vrlo pošten čovjek i nisam sumnjao u njegove riječi. Događaji koji su se kasnije desili su mi dokazali da su njegove informacije bile tačne. To takođe pokazuje da je saradnja između običnih Hrvata i Muslimana iz kriznog štaba još uvijek bila dobra.
16. Nakon što sam dobio tu informaciju, sastao sam se sa našim komandantom voda TO-a Huseinom Siharlićem i razgovarali smo o evakuaciji mjesta prema planu evakuacije TO-a koji je već postojao. U ovom trenutku situacija je bila veoma napeta. Te noći, 12.04. je počela pucnjava. Hrvati su pucali iz svojih područja prema muslimanskim zaseocima. Prva pucnjava je došla iz hrvatskih zaselaka Stupari, Orlovac i Šarančevići. Ova pucnjava je bila usmjerena preko kuća a ne direktno na ljude. Izgleda da su to bili svijetleći metci. To se desilo po noći i zbog toga je bilo sasvim vidljivo.
17. Dana 14.04., u tačno 12:05 sati poslije podne čuo sam užasan zvuk koji je došao iz pravca Risovca, iznad sela. U prvom trenutku nisam znao šta bi to moglo biti ali sam konačno shvatio da je pitanju bilo granatiranje grada Jablanice.
18. Dana 15. 04., što je bio četvrtak, prodavnica u našem zaseoku je bila zatvorena. Došli su vojnici HVO-a i tražili od vlasnika prodavnice da otvori prodavnicu. Nakon toga su počeli da uzimaju zalihe. Putem radio-veza smo kontaktirali štab teritorijalne odbrane u Jablanici i pitali ih šta da radimo. Dobili smo odgovor da pripremimo civile za evakuaciju. Rekli su nam takođe da izbjegavamo bilo kakav kontakt sa HVO-om u nastojanju da zaštitimo civilno stanovništvo. Odluka je bila da se civili prebace u Jablanicu preko planine. Pošto se nismo mogli koristiti redovnim putem, ovo putovanje je trebalo da bude desetak kilometara. Pošto smo imali većinom starije ljude, trudne žene i malu djecu odlučeno je da će neki vojnici ići u pratnji civila i nositi ih ako bude potrebno. Ukupno je 17 pripadnika naše teritorijalne odbrane ostalo iza u području brda Ilijine Grude. To smo uradili u nastojanju da spriječimo HVO da ne pohvata civile koji su se evakuisali.
19. Ukupan broj ljudi koji su izbjegli iz doline je bio 240. Četrdeset i jedno lice je odlučilo da ostane u svojim kućama jer nisu bili sposobni fizički da idu preko planine. U Doljanima je bilo ukupno 65 muškaraca koji su bili pripadnici teritorijalne odbrane. Sa civilima, preko planine je otišlo 48 ljudi a 17 ih je ostalo da štite civile da ih ne bi zarobio HVO.

20. Planirali smo da počnemo tu evakuaciju 16.04. u 08:00 sati uveče. Iz bezbjednosnih razloga smo morali početi kad padne mrak. HVO je postavio dvije barikade pokušavajući da nas zadrže u klopci u dolini. Morali smo da krenemo veoma napornim putem kako bismo izbjegli njihove linije. Taj dan u podne pozvan sam da prisustvujem sastanku koji je držao HVO. Pozvan sam kao predsjednik kriznog štaba. Na sastanku se trebalo diskutovati o našim opcijama i na njemu su trebali biti prisutni komandanti HVO-a iz Posušja i Čitluka. Lokalni hrvatski komandanti su takođe bili pozvani.
21. Jablanica je već bila granatirana. Odgovorili smo im da ćemo razmisliti da li ćemo se odazvati sastanku. Ovu informaciju smo prenijeli hrvatskom kuriru koji se trebao vratiti u 16:00 sati po naš odgovor.
22. Kad se vratio rekli smo mu da pristajemo da odemo na sastanak i i pitali smo ga da li se taj sastanak može održati te noći u 08:15 sati. Sumnjali smo da će nas uhapsiti ako odemo na sastanak. Izabrali smo ovo vrijeme jer smo znali da ćemo biti uključeni u evakuaciju i da će to dati civilima malo više vremena i zaštite. Odlučili smo da ne idemo na sastanak jer smo mislili da ćemo biti u boljoj situaciji da zaštitimo svoje civile i da im pomognemo, ako odemo sa njima u Jablanicu, a osim toga, civili nisu htjeli da idu bez nas. U stvari, mi smo krenuli tu noć u 20:00 sati. Ljudi su putovali cijelu noć i došli u Jablanicu sljedeće jutro. Husein Siharlić, naš komandant teritorijalne odbrane i ja smo ostali na liniji odbrane sa još 17 vojnika da bismo vidjeli
23. šta će se desiti sa ostalih 41 civilom koji nisu mogli putovati. Sa tog položaja smo imali veoma dobar pregled na sve aktivnosti.
24. HVO nije znao da su se civili evakuisali iz tog područja. Sljedeće jutro HVO vojnici su se kombijem provezli kroz selo pozivaju preko razglasa sve vojnike A BiH da se predaju i rekli su da civili mogu ostati u kućama. Do tada je međutim većina civila već bila stigla do Jablanice. Pošto stanovnici Sovića nisu mogli izbjeci morali su ostati u svojim kućama.
25. Dana 17.04. počeo je napad na dolinu i Sovići su napadnuti prvi. Napad je došao iz pravca Risovca. Sve sam to mogao vidjeti sa svog položaja. Napad je izveden sa minobacačima, pješadijom i dva-tri helikoptera. Počeli su sa granatiranjem muslimanskih kuća, zatim odbrambenih položaja a onda su pješadijom ušli u selo.
26. Ostali smo tu na istom položaju i sljedeći dan, tojest 18. aprila. To jutro u 08:00 sati, artiljerijski napad je krenuo prema našim položajima. U toku poslijepodneva jedinice HVO-a su izvele pješadijski napad i napredovali su prema našim položajima. Pošto smo imali svega nekoliko cijevi i bili smo vrlo loše naoružani nismo mogli braniti položaj od napada. Imali smo svega nekoliko lovačkih pušaka i nekoliko pušaka M-48. Jedno kraće vrijeme smo pucali sa svojih položaja a onda smo se morali povući u pravcu Jablanice. Naš zadatak je bio jedino da usporimo napredovanje HVO-a da bismo pružili zaštitu civilima. Nakon što smo u tome uspjeli bili smo u poziciji da se povlačimo. Ta 41 osoba koje su ostale u selu su se veoma napatili, ali ne mogu da kažem ništa posebno o tome šta se desilo nakon što smo mi otišli. Ubrzo nakon što smo počeli sa našim povlačenjem vidjeli smo da selo gori.
27. Sljedećeg dana, 19. aprila, bili smo još uvijek u brdima ali smo još uvijek bili na mjestu sa kojeg se vidjela dolina Sovići-Doljani. Još uvijek smo mogli vidjeti dio

zaseoka Pačići i dio zaseoka Zukići. Vidjeli smo da ovi zaseoci gore. Kasnije, taj isti dan, uspjeli smo doći do Jablanice. Svi smo bili veoma iscrpljeni. /Nejasan original. Verovatno: bili smo bez hrane i vode tri dana./

28. Ne mogu reći za sigurno ko je komandovao napadom na dolinu. Čuo sam, međutim, da je cijelom operacijom komandovao Tuta i da ju je izvela Tutina jedinica koja je bila poznata pod imenom "Kažnjenička bojna". Čuo sam to od stanovnika Sovića, koji su uspjeli da izbjegnu iz Sovića nakon napada. Bila je još jedna jedinica koja je također bila uključena u napad. To je bio 3. bataljon "Mijat Tomić" čiji je zapovjednik bio Stipo Pole. Bila je uključena također i četa vojne policije, pod komandom Veselka Ivanka. Znam za sve ovo pošto sam imao brojnih prilika da ih vidim u tom području prije napada, a dobio sam informacije o njihovom angažovanju od stanovnika Sovića, koji su uspjeli da pobjegnu nakon napada.

29. Dana 4. maja 1993. godine na zahtjev štaba teritorijalne odbrane u Jablanici, organizovan je sastanak vezano za civile koji su bili ostavljeni u dolini i da raspravljamo o važnijim pitanjima kao što je Jablanica i Konjic i o drugim problemima. Pitanje Sovići-Doljani je bilo samo jedno o stvari o kojima se trebalo diskutovati na sastanku. Španski bataljon je organizovao sastanak. Dosta komandanata je također prisustvovalo sastanku. Sastanku su prisustvovali:

30. Bosanci:

Sefer Halilović – glavni komandant štaba Armije BiH.
Arif Pašalić – komandant Mostarskog bataljona Armije BiH (41. brigada)
Midhat Hujdur – zamjenik komandanta Mostarskog bataljona.
Enes Kovačević – komandant štaba teritorijalne odbrane Jablanica.
Emin Zebić – načelnik policije Jablanica
Bato Čolaković – predstavnik teritorijalne odbrane Jablanica
Rasim Delić – komandant visokog ranga u Armiji BiH
Vehbija Karić - komandant visokog ranga u Armiji BiH

31. HVO:

Milivoje Petković – zapovjednik štaba HVO-a za Herceg Bosnu
Berislav Pušić – predsjednik komisije za razmjenu zarobljenika
Jerko Radić - član komisije za razmjenu zarobljenika

32. Bilo je još nekih ali nisam siguran kako su se zvali.

33. Pored toga tu su bili predstavnici španskog bataljona. Ne znam njihova imena.

34. Nisam prisustvovao ovom sastanku jer ja nisam visoki vojni zvaničnik. Ja sam bio tamo taj dan ali sam čekao napolju na rezultate. Prvi dio sastanka je sniman video kamerom i danas sam sa sobom donio tu video kasetu i predajem je sudu kao dokazni materijal.

35. Nakon sastanka, neko mi je rekao da moramo ići u Soviće i Doljane da vidimo šta se desilo sa ljudima koji su ostavljeni i da provjerimo šta je s onima koji su bili pritvoreni. Čuo sam da je bilo otprilike 450 ljudi. Skoro svi civili iz Sovića i onih 41

iz Doljana su bili uključeni u tu cifru. Nikakva odluka nije donešena na ovom sastanku u Jablanici. Odlučeno je da će biti poslana delegacija u ovo područje i da ćemo istražiti u kakvim se uslovima drže zarobljenici.

36. Španski bataljon nam je ponudio zaštitu. Provezli smo se oklopnim transporterom kroz selo Doljani. Nismo se zaustavljali ali sam vidio kroz prozor da je bilo totalno razrušeno. Kuće su bile potpuno spaljene i kad smo ušli u Doljane vidio sam da je postavljen eksploziv ispod dvije kuće i da su one bile raznešene. To su bile kuće Ramiza Kubića i Ragiba Ovnovića.

37. Delegacija koja je otišla taj dan u Soviće i Doljane se sastojala od ukupno sedam ljudi. U njoj su osim mene bili sljedeći zvaničnici:

Sefer Halilović – glavni komandant štaba Armije BiH.

Arif Pašalić – komandant Mostarskog bataljona Armije BiH (41. brigada)

Midhat Hujdur – zamjenik komandanta Mostarskog bataljona.

Enes Kovačević – komandant štaba teritorijalne odbrane Jablanica.

Milivoje Petković – zapovjednik štaba HVO-a za Herceg Bosnu

Berislav Pušić – predsjednik komisije za razmjenu zarobljenika

38. Naše prvo zaustavljanje je bilo u zaselku Krkača. Nekoliko žena i djece iz Doljana su bili pritvoreni u kući Redže Zukića. Prišli smo jednog grupi civila koji su odmah počeli da plaču čim su nas prepoznali. Rekli su nam da su dobro i da nisu bili maltretirani ali da su svi zabrinuti za sudbinu muških članova svojih porodica. Otišli smo odatle i krenuli prema Sovićima. Dok smo se vozili kroz selo vidjeli smo da je i u Sovićima sve spaljeno. Bile su to samo muslimanske kuće. Niti jedna hrvatska kuća nije bila razrušena. Nijedna muslimanska kuća nije bila netaknuta.

39. Zaustavili smo se ispred škole gdje su bili zatvoreni svi muškarci. Tamo su bili i mlađi i stariji ljudi. Ispred škole je bila postavljena straža. Stražu su činili vojnici iz Sovića i iz drugih područja. Jedino sam prepoznao četiri Hrvata mještanina. To su bili:

Stipo Kopilaš, Stipo Pole, Mijo Groznica i Jure Groznica zvani Juka.

40. Ušli smo u školu i ono što smo vidjeli je bilo užasno. Ljudi su bili iznureni i prljavi. Bilo je ostataka hrane na stolu i na podu. Unutra je bilo krcato. Nisu mogli spavati osim ako se ne okrenu na stranu kako bi zauzeli što manje mjesta. Većina ih je počela da plače ali su nam ipak govorili da nisu bili maltretirani. Međutim, vidjelo se da to nije tačno. Ja sam prije toga dobio informaciju od drugih koji su izbjegli iz Sovića da su streljana četiri čovjeka koji su bili zatvoreni u školi. Zatvorenici u školi su odbijali da o tome govore jer su se plašili da pričaju. Ljudi za koje je rečeno da su ubijeni su sljedeći:

Hasan Radoš, Salem Škampo, Ismet Čilić i Ekrem Tašić.

41. Osoba sa konjičke televizije je napravila video snimak u školi. Bilo je već ranije dogovoreno da će medijima biti dozvoljen pristup sa nama. Snimatelj je bio Dino Kasalo koji radi na televiziji. Danas sam sa sobom donio kopiju tog video snimka.

Nalazi se na istoj video kaseti kao i video snimak sastanka u Jablanici. Ustupam to sudu tako da to može koristiti kao dokazni materijal.

42. Pošto je otkriveno da su zarobljenici držani u tako lošim uslovima, Sefer Halilović i Milivoje Petković su zajedno odlučili da se svi zarobljenici prebace autobusima do Jablanice sljedeći dan. To je trebalo da bude 5. maj. Odlučeno je da će se to obaviti u 16:00 sati i ja sam imenovan da nadgledam premještanje ovih ljudi. Čuli smo da ima još jedna grupa žena i djece zatvorena u Junuzovićima. Nije nam bilo dozvoljeno da idemo u taj zaselak. Autobusi nisu otišli onako kako je planirano. Kompletna delegacija se taj dan vratila u Jablanicu jer je trebalo da organizujem autobuse u Jablanici.
43. Sve sam organizovao sljedeći dan. Upravo kad smo se spremali da krenemo sa autobusima dobili smo informaciju od UNPROFOR-a da su ljudi već bili transportovani kamionima u Gornji Vakuf. Ja nemam nikakvih direktnih saznanja o tome ko je donio odluku da se ljudi transportuju u Gornji Vakuf.
44. Znam da nakon ovog prebacivanja ljudi iz doline nijedan Musliman nije ostao u cijelom području. Etničko čišćenje je obavljeno na jedan veoma sistematski i organizovan način.

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 11.03.1999.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Ašida Zaimović, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na bosanski jezik.
- 2) Hasan Rizvić mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na bosanski jezik u prisustvu Hasana Rizvića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Hasan Rizvić je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 11.03.1999.

Potpis: potpisano